

retningsverdenen — den unge Digter Poul Berger, en Husarløjtnant Hansen, en Kandidat Balling og Journalisten Dyhring. Den første havde Per en Gang forinden truffet i Ivans Selskab. Det var en Mand, om hvem hans Misundere sagde, at han var bleven Digter paa sine Filipenser. Sikkert nok havde disse Ansigtsprydelser navnlig overfor Kvinder voldt ham megen Hjærtevé, hvilken han med stor Virtuositet udklynkede i nette Vers fulde af den himmelvendte Resignation og det fromme Vemod, der giver den sikreste Adkomst til Udødeligheden paa det danske Parnas. Kandidat Balling var ogsaa en literær Mand, men saakaldet Literaturhistoriker. Han var et tarmetyndt, næsten tre Alen højt Menneske med en vild Løve-manke og et Ansigt saa fladt og udtryksløst som en Oblat. Det var denne unge Mands Drøm og hæsblæsende Bestræbelse at blive et Geni, et Kampmærke, om hvis Navn der stod Strid og Vaabengny ligesom om Dr. Nathans; og for hvert Aar var hans Haar bleven længere, hans Flagreslips større, hans Næse rødere af Studeren og Mavekatarrh. Han var da ogsaa allerede berømt for sin uhyre Belæsthed. Bare man rørte ved ham, faldt der ham en stjaalen Aandrigthed ud af Munden. Talte man til ham om Aarhundredets Literatur, fremsmilede han satyrisk Ordet: Shakespeare; nævnedes Ibsen for ham, udslyngede han med rund, dræbende ø-Lyd Navnet: Goethe;